

TOP 4 BÀI MẪU: ĐÓNG VAI THÚY KIỀU KỂ LẠI KIỀU Ở LẦU NGƯNG BÍCH BẰNG VĂN XUÔI

Dàn ý Đóng vai Thúy Kiều kể lại Kiều ở lầu Ngưng Bích bằng văn xuôi

Mở bài: Giới thiệu bản thân và tình cảnh bị giam lỏng ở lầu Ngưng Bích

Thân bài: Đảm bảo đầy đủ các ý:

- Tâm trạng cô đơn, buồn tủi trước không gian bát ngát, mênh mông
- Nỗi nhớ thứ nhất: nhớ tình yêu với Kim Trọng nhưng lại là da diết, đau đáu.
- Nỗi nhớ thứ hai: nhớ đến công ơn sinh thành, dưỡng dục của cha mẹ và người con bất hiếu khiến cha mẹ phiền lòng
- Cảm xúc khi bản thân quay về thực tại trở trêu.

Kết bài: Nói ra cảm xúc của bản thân, và ước mơ tự do, khát vọng sum vầy.

Bài mẫu 1: Hóa thân vào nhân vật Thúy Kiều kể lại Kiều ở lầu Ngưng Bích bằng văn xuôi

Sau khi bị Mã Giám Sinh lừa gạt, bị Tú Bà ép tiếp khách làng chơi, tôi đau đớn, tủi nhục tìm đến cái chết. Tú Bà sợ mất vốn vội khuyên can, vờ hứa hẹn sẽ gả tôi cho một người tử tế. Mụ đưa tôi ra sống ở lầu Ngưng Bích, thực chất là giam lỏng, lập mưu buộc tôi sống cảnh “cuộc vui suốt tháng; trận cười thâu đêm”.

Lầu Ngưng Bích là chiếc lầu hoang vắng, nằm lơ lửng giữa bốn bề mênh mông trời nước. Nó cao ngất ngều, đứng trên lầu như sắp với được mặt trăng. Từ trên lầu nhìn ra chỉ thấy những dãy núi mờ xa, những cồn cát bụi bay mù mịt. Tôi sống ở đó, sớm làm bạn với trời mây, đêm làm bạn với ngọn đèn, thui thui một mình một bóng.

Cô đơn, tôi nhớ tới Kim Trọng, người đã cùng mình thề nguyện gắn bó rồi chính mình đã phụ lời nguyện. Giờ này chắc hẳn Kim Trọng vẫn đang chờ mong tin tức của mình, đâu biết rằng tôi đã phải bán mình vào nơi nhơ bẩn, một mình bơ vơ nơi góc biển chân trời. Tôi đau đớn nghĩ, tấm lòng son trong trắng dành cho Kim Trọng nay đã bị dập vùi hoen ố, biết bao giờ gột rửa cho sạch mà còn mong xứng đáng với chàng?

Buồn thương, tôi nhớ đến cha mẹ. Tôi thương cha xót mẹ sáng chiều tựa cửa trông ngóng tin con. Tôi xót xa nghĩ, lúc cha mẹ tuổi già sức yếu lẽ ra mình phải ở bên để đỡ đần, phụng dưỡng thì nay lại phải xa xôi cách biệt. Tôi tự hỏi, không biết giờ đây ai đang chăm sóc cha mẹ, ai là người trời nóng bức thì quạt cho cha mẹ ngủ, trời lạnh giá thì vào nằm trước trong giường cho ấm chiếu chăn để cha mẹ được yên giấc? Kể từ ngày xa cha mẹ đến nay đã mấy mùa mưa nắng. Quê nhà chắc đã nhiều sự đổi thay. Cha mẹ mỗi ngày thêm già yếu, mà con thì lưu lạc xứ người... Nghĩ đến đây, lòng tôi vô cùng đau đớn, nghĩ mình đã phụ công sinh thành nuôi dưỡng.

Buồn bã, tôi trông ra cửa biển. Chiều buông, cả một vùng nước non bát ngát, hoang vắng. Xa xa, thuyền ai thấp thoáng lúc ẩn, lúc hiện. Thuyền ơi đi về đâu? Tôi ngược nhìn lên ngọn thác, ngọn nước vừa đổ xuống xô đẩy cánh hoa lục loài tan tác trôi xuôi. Hoa ơi trôi về đâu? Tôi trông sang nội cỏ, chân mây, mặt đất... Tất cả, tiếp nối nhau thành một màu xanh rợn ngợp. Cuối cùng, tôi trông xuống mặt duênh. Ngọn gió thổi mạnh cuốn theo sóng biển âm âm, thét gào xung quanh như một dự báo hãi hùng về số phận, cuộc đời mình.

Bài mẫu 2: Hóa thân vào nhân vật Thúy Kiều kể lại Kiều ở lầu Ngưng Bích bằng văn xuôi

Từ một thiếu nữ tài sắc sống trong cảnh "êm đềm trướng rủ màn che", sau khi tự nguyện bán mình để cứu cha, tôi rơi vào tay Mã Giám Sinh và Tú Bà mụ chủ lầu xanh. Do chưa ép được tôi tiếp khách làng chơi, Tú Bà đưa tôi ra ở lầu Ngưng Bích để xoa dịu và thực hiện âm mưu mới..

Lầu Ngung Bích thật thơ mộng, nhưng lại hoang vắng đến rợn người. Ngồi trên lầu cao, tôi nhìn phía trước chỉ thấy núi non trùng điệp, ngẩng lên phía trên là vàng trắng như sắp chạm đầu, nhìn xuống phía dưới là những đoạn cát vàng trải dài vô tận, lác đác như “bụi hồng” nhỏ bé. Cả một không gian mênh mông, hoang vắng không một bóng người tôi càng thấy cô đơn, trơ trọi. Trong cái không gian rợn ngợp và thời gian dài đặc, quần quanh "mây sớm đèn khuya" gợi vòng tuần hoàn khép kín của thời gian, tất cả như giam hãm con người, như khắc sâu thêm nỗi đơn côi khiến tôi càng thấy "bẽ bàng" chán ngắt, buồn tủi.. Tôi đau buồn, xấu hổ, tủi thẹn với thiên nhiên, với lòng mình, với những người thân yêu. Tôi chẳng biết tâm sự cùng ai. Sớm và khuya, ngày và đêm chỉ mình tôi thui thủi nơi đất khách quê người, chỉ còn biết làm bạn với thiên nhiên.

Tôi nhớ tới Kim Trọng, nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc bên nhau, nhớ đến những lời thề nguyện dưới ánh trăng vàng vạc. Tôi dường như đắm chìm trong tâm trạng nhớ nhung. Tôi thương Kim Trọng đang mong chờ mình vô vọng, không biết tôi đã lỗi hẹn xưa. Nhưng thương chàng rồi lại thương mình. Thương mình bơ vơ bên trời góc bể, càng nuối tiếc mỗi tình đầu, càng hiểu rằng tấm son mà tôi dành cho chàng Kim chẳng bao giờ nguôi ngoai. Không chỉ vậy mà tấm son đã bị hoen ố của tôi đến khi nào mới rửa cho được. Tôi đau đớn xót xa. ân hận, tủi hổ.

Rồi tôi nhớ đến cha mẹ, thương cha mẹ ngày ngày tựa cửa ngóng trông, thương cho cha mẹ ngày càng già, day dứt không được ở cận kề chăm sóc. Nỗi xót thương da diết và day dứt trong tôi khôn nguôi vì không thể quạt nồng, áp lạnh, phụng dưỡng song thân khi già yếu. Nơi quê nhà giờ chắc tất cả đã đổi thay. Cha mẹ thì mỗi người thêm một già yếu mà tôi thì chẳng thể ở bên chăm sóc. Giờ đây khoảng cách không gian giữa tôi và cha mẹ diệu vợi. Buồn biết bao khi phải dấn thân vào nơi vô định. Buồn biết bao khi phải mãi mãi xa cách người yêu. Buồn biết bao khi có cha, mẹ mà không được phụng dưỡng sớm hôm. Một nỗi buồn mênh mông như đè nặng, bao quanh lấy tôi. Nhìn đâu tôi cũng thấy buồn, cảnh vật dù có đổi thay nhưng nỗi buồn của tôi thì như cố định. Tôi cảm nhận được những gì sẽ đến với mình như một định mệnh không sao thoát ra được.

Tôi nhớ thương cha mẹ, quê hương mong ước có ngày đoàn tụ và trông ra cửa bể lúc chiều hôm. Không gian mênh mông và thời gian buồn bã. Giữa khung cảnh ấy chỉ có một con thuyền vô định và hiện hữu với cánh buồm thấp thoáng xa xa như một ảo ảnh. Cảnh càng làm tôi buồn nhớ về cha mẹ, quê nhà xa cách, nỗi cô đơn và khát khao sum họp. Cánh hoa trôi man mác trên ngọn nước mới sa gợi trong lòng tôi nỗi buồn về thân phận trôi nổi của tôi không biết rồi sẽ bị trôi dạt, bị vùi dập ra sao. Tôi đau đớn cho thân phận của mình và đưa mắt nhìn bãi cỏ trước lầu. Cả nội cỏ trải ra mênh mông một màu vàng úa gợi tới sự héo tàn, buồn bã. Màu xanh nhàn nhạt trải dài từ mặt đất tới chân mây không phải màu xanh của sự sống của hy vọng mà chỉ gợi nỗi chán ngán vô vọng vì cuộc sống vô vị, tẻ nhạt, cô quạnh này không biết bao giờ mới kết thúc. Cảnh mờ mịt cũng giống như tương lai mờ mịt, thân phận nội cỏ hoa héo của tôi. Và tôi nghe con sóng nổi lên ầm ầm sau con gió. m thanh của tiếng sóng "ầm ầm" dữ dội va vào vách đá như đang ở dưới ngay dưới "ghế ngồi" của tôi. Tôi lo sợ, kinh hãi trước sóng gió, bão táp của cuộc đời này sắp đổ xuống đầu mình.

Bài mẫu 3: Hóa thân vào nhân vật Thúy Kiều kể lại Kiều ở lầu Ngưng Bích bằng văn xuôi

Trước lầu Ngưng Bích, từng ngày, tôi cứ ngồi thơ thẩn, mắt nhìn về phía vô định, tựa như chẳng có gì có thể ảnh hưởng đến ta. Khuôn mặt kỳ sắc đượm vẻ buồn khiến cho khu lầu bỏ hoang này càng vắng lặng hơn. Gió thổi làm vài cọng tóc tôi khẽ bay, nhưng chẳng làm tôi quan tâm như người có thể xác nơi này mà linh hồn đã bay đi tìm lối thoát cho sự giam cầm của Tú Bà ở Lầu Ngưng Bích – cái tên thật đẹp nhưng lại khác xa với vẻ ngoài của nó.

Đây là khu lầu bị bỏ hoang nằm lơ lửng giữa bốn bề mênh mông là nước. Nó cao ngất, đứng trên lầu như sắp với được Mặt Trăng. Từ trên lầu nhìn ra chỉ thấy những dãy núi xa xăm, còn cát bụi bay mịt mù. Thúy Kiều tôi đã quen với việc suốt ngày ở trong cái lầu buồn tẻ, sớm quen với việc trò chuyện cùng cây cỏ hoa lá nơi đây. Hôm nay lại là một ngày mới trôi qua trong lầu Ngưng Bích, mọi thứ dường như chẳng thay đổi kể từ ngày bị Tú Bà giam lỏng nơi đây, tôi vẫn phải ở nơi này, gió lạnh lẽo vẫn thổi vào.

Nhớ lúc bị Mã Giám Sinh mua, tủi nhục biết bao, tưởng chừng phải làm vợ người ta, ai ngờ đâu, vừa một khắc, đã phải trở thành con cờ của Tú Bà, giúp mụ kiếm tiền, phải vào chốn thanh lâu mà tôi kinh tởm nhất. Ngay cả tôi cũng kinh tởm bản thân mình. Nhưng biết làm sao bây giờ, để đổi lấy sự bình yên cho phụ mẫu và em gái, tôi đành lòng đem bán thân mình cho người khác. Buồn tủi, cô đơn biết bao nhiêu, một mình trong đêm, hình ảnh người đàn ông mà tôi hằng đêm thương nhớ lại hiện ra trong tâm trí.

Nhớ lại đêm cùng đính ước với Kim Trọng, khoảng thời gian tôi cùng chàng bên nhau, hạnh phúc biết bao nhiêu. Giờ ngồi nơi này, những kỉ niệm mà tôi từng nhớ như in lại như vết dao đâm vào lòng ta, tôi đã phụ lời thề với chàng, không còn trong sạch, làm sao dám quay về mà gặp chàng đây. Buồn thương, tôi lại nhớ về cha mẹ. Tôi nghĩ bây giờ chắc họ lại ngóng chờ con gái nâng niu của họ quay về, nhưng họ nào biết tôi đã bị vấy bẩn, đã không có tư cách đoàn tụ sum họp cùng họ.

Tôi lại xót xa lúc cha mẹ tuổi già sức yếu lẽ ra mình phải ở bên để đỡ đần, phụng dưỡng thì nay lại phải xa xôi cách biệt. Tôi tự hỏi, không biết giờ đây ai đang chăm sóc cha mẹ, ai là người trời nóng bức thì quạt cho cha mẹ ngủ, trời lạnh giá thì vào nằm trước trong giường cho ấm chiếu chăn để cha mẹ được yên giấc? Kể từ ngày xa cha mẹ đến nay đã mấy mùa mưa nắng. Quê nhà chắc đã nhiều sự đổi thay. Cha mẹ mỗi ngày thêm già yếu, mà con thì lưu lạc xứ người...

Nghĩ đến đây, lòng tôi vô cùng đau đớn, nghĩ mình đã phụ công sinh thành nuôi dưỡng của họ. Gió lại thổi vào khiến tóc bay phất phới, tôi trông về phía cửa biển. Chiều buông, cả một vùng nước non bát ngát, hoang vắng khiến nỗi cô đơn của tôi càng thêm nhiều. Xa xa, thuyền ai thấp thoáng lúc ẩn, lúc hiện. Hãy nhìn lên ngọn thác kia đi, ngọn nước vừa đổ xuống xô đẩy cánh hoa lạc loài tan tác trôi xuôi như cuộc đời tôi bị số phận vùi dập đưa đẩy. Tôi trông sang nội cỏ, chân mây, mặt đất... Mọi thứ, tiếp nối nhau thành một

màu xanh rợn ngợp. Trông xuống mặt duênh. Ngọn gió thổi mạnh cuốn theo sóng biển âm âm, thét gào xung quanh như một dự báo hãi hùng về số phận, cuộc đời mình.

Bài mẫu 4: Hóa thân vào nhân vật Thúy Kiều kể lại Kiều ở lầu Ngưng Bích bằng văn xuôi

Mã Giám Sinh nhân cách kém cỏi, lòng tham không đáy, tôi có ngờ đâu hắn cũng là phường “buôn thịt bán người”, mê muội trước đồng tiền mà đã nỡ bán tôi cho Tú Bà, một bà chủ lầu xanh nức tiếng trong vùng. Biết được sự tình, tôi ta tủi nhục quá độ, toan rút dao tự vẫn. Tú Bà đứng cạnh, hoảng hồn ngăn cản vì sợ mất món tiền lớn vừa mới giao cho họ Mã.

Tú Bà quả thực là tay lọc lõi, già đời trong nghề. Sợ tôi quẫn trí làm liều, mụ mang lời ngon ngọt ra dụ dỗ, hứa hẹn nhiều điều. Mụ khuyên tôi đến lầu Ngưng Bích nghỉ dưỡng một thời gian cho khuây khỏa rồi hứa sẽ tìm một tấm chồng xứng đáng cho ta. Mụ khóc lóc than trách rằng mình cũng bị Mã Giám Sinh lừa gạt chứ sự tình chẳng muốn thế. Tin lời, tôi tạm đến Ngưng Bích. Ngay lập tức, mụ biệt giam tôi ở đây, không cho ai tiếp cận đồng thời cho người canh phòng hết sức cẩn trọng. Biết mình chẳng thoát được, tôi đành ngồi đợi cho ngày tháng dần trôi mà trong lòng muôn vàn ngán ngẩm.

Mỗi ngày, mình tôi một bóng. Sớm nhìn trông cửa biển bốn bề mênh mông, tối quạnh hiu, bẽ bàng đối diện ngọn đèn. Nỗi lòng thương cha nhớ mẹ đau đáu chẳng biết tỏ cùng ai. Làm thân con gái, chưa từng hạnh phúc thì đã sa vào cạm bẫy cuộc đời.

Đêm tối bao trùm lầu vắng. Ánh trăng mịt mờ cuối dãy núi xa. Không gian vốn đã hoang vắng giờ càng thêm tàn tạ. Chợt nghĩ về chàng Kim mà trong lòng quặn thắt, nước mắt giàn giụa trên mi. Chắc giờ này, chàng cũng đang mong mỏi ta, ngày trong mai chờ vò võ. Chén rượu năm xưa còn nồng trên môi mà giờ người đã xa quá. Lời nguyện ước chưa thành mà cuộc tình đã tan tành, chia lìa đôi ngả. Dầu Thúy Vân đã nhận lời thay tôi kết duyên cùng chàng, vẹn lời nguyện ước nhưng trái tim làm sao quên được những mặn nồng ái ân. Tiếc thay, chim không về tổ, cá đã lạc bầy, giờ nơi đất khách quê người, muôn trùng cách biệt, biết bao giờ được mới được đoàn viên. Thân tôi giờ đây đã bị làm nhục, thanh danh vấy bẩn, tấm thân này gột rửa đến bao giờ cho vơi. Hỡi ôi, dầu có muốn thì cũng chẳng còn mặt mũi nào mà trở về gặp chàng, gọi lại tình xưa. Nghĩ mà càng thêm đau.

Ngày tôi cất bước đi cùng họ Mã, chắc cha và em cũng đã được quan phủ cho xuất lao. Sự đời tai bay vạ gió, ông trời oán giận điều chi mà nỡ trừng phạt để đến nỗi vương vòng lao lý, kẻ nam người bắc muôn vàn khổ sầu. Xót xa khi nghĩ về mẹ ngày đêm tựa cửa ngóng trông con về. Cánh nhận đi về bao tối mà tin con vẫn bật vô âm tín. Giờ đây, biết còn ai quạt nồng ấp lạnh, phụng dưỡng song thân cho chu toàn. Chữ hiếu chưa tròn, phân mình bơ vơ nơi góc bể chân trời, càng nghĩ càng thêm xót xa.